

Sygn. akt I C 567/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 roku

sprawy

z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko B. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 567/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko B. W. o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej, stanowiącej kredyt konsumencki, zawartej w formie pisemnej oznaczonej numerem (...) i wypłaconej w dniu 1 września 2015 roku. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczkę pieniężną w wysokości 1.100,00 złotych, a pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15,00 zł oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390,00 złotych, rozdzieloną proporcjonalnie do liczby rat pożyczki. Podkreślił, że zadłużenie pozwanego na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.662,32 złotych, jak również, że powód podejmował próby mediacji, jednakże bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 822777/16, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu, albowiem stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty z uwagi na wątpliwość Sądu co do roszczenia.

Pozwany – B. W. nie stawiał się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie mimo, że osoba wskazana w pozwie nie zajęła stanowiska w sprawie, nie stawiała się na termin rozprawy, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 września 2015 roku, informację o przekazaniu kwoty, monity i wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z ostatecznym wezwaniem do zapłaty. Podkreślić jednak należy, że są to jedynie kserokopie w/w dokumentów, albowiem podpis występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego na adnotacji – za zgodność z oryginałem, nie jest jego podpisem własnoręcznym, a stanowi jedynie skan lub kserokopię tego podpisu.

Zatem, skoro powód przedłożył jedynie kserokopie dokumentów, to Sąd nie miał możliwości ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w szczególności w zakresie wymagalności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność a contrario mocy takiej nie ma kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, a tym samym nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Należy również zauważyć, że strona powodowa nie wykazała aby wierzytelność wobec pozwanego była faktycznie wymagalna, albowiem nie przedstawiła ona żadnego dowodu, że wypowiedzenie umowy pożyczki zostało skutecznie doręczone pozwanemu.

Wobec powyższego, skoro przedłożony przez stronę powodową materiał dowodowy w postaci kserokopii dokumentów nie może być dowodem w sprawie, a wątpliwości Sądu dotyczą wysokości dochodzonego roszczenia, to koniecznym było oddalić powództwo w całości, gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda.